

denne Pris gav et godt Overskud med de herskende Priser paa Foderstoffer, var der maaske ikke større Vanskelighed, men den Dag, da den danske Pris ikke gav en lønnende Forretning for Svineproducenterne, optraadte Vanskelighederne, og Landmændene kommer til Regeringen og siger: Det betaler sig ikke at producere Flæsk til det danske Marked, vi taber paa det, skaf os enten højere Priser eller billigere Produktion. Nu vel, at sætte Maksimalprisen op, at følge Bevægelsen paa Verdensmarkedet, vilde betyde en Opgivelse af Maksimalprisen, og det synes Regeringen ikke at ville gøre.

Man foreslaar nu den anden Vej, nemlig at nedsætte Prisen paa Foderstoffer, og det vil i dette Tilfælde sige Majsprisen. Her har man to Udveje, enten at paavirke Fragterne eller at give direkte Tilskud til Svineproducenterne, hvad den ærede sidste Taler (N. Frederiksen) foreslog. Det var ogsaa i denne Anledning, at det af Prisreguleringskommissionen dannede Fragtudvalg indledede Forhandlinger med Rederne for at opnaa en Overenskomst. Udvalget begyndte med at foreslaa Rederne en Ordning, hvorved dansk Tonnage stilles til Raadighed for alle Tilførsler til Danmark. En Undersøgelse viser imidlertid, at dette Problem er fuldkommen uløseligt. Det kan ganske vist ved en Beregning ses, at hvis alle danske Skibe gik i den Fart, og hvis Varetilførselen var fordelt regelmæssigt over hele Aaret, vilde en saadan Ordning kunne tænkes, men disse Forudsætninger slaar aldeles ikke til. Tilførslerne er alt andet end regelmæssigt fordelte over Aaret, de samler sig tværtimod i visse Perioder, som staar i Forbindelse med Høsten i Udlandet eller, som f. Eks. for Gødningens og Kullets Vedkommende, med Forbruget i Danmark. Dertil kommer, at en stor Del af den danske Tonnage ikke frit kan anvendes til, hvad det skal være. Man kan ikke sende smaa Skibe over Atlanterhavet, som ikke er byggede til denne Fart, og man kan ikke benytte Rutebaade eller Passagerskibe til Kulfragt, man kan det i hvert Fald ikke uden at gøre umaadelig Skade. Heller ikke kan man gribe ind i Skibsfartens Forretning uden at ødelægge Fremtiden for den danske Skibsfart, som har oparbejdet bestemte Ruter og en bestemt artet Fragt, og endelig kan man ikke jage Skibene tilbage i Ballast til Afskibningsstederne, uden at dette koster betydelige Tab. Kort sagt, det første Forslag fra Fragtudvalget viste sig under Diskussionen

med Rederne at være upraktisk og uigen-nemførligt.

Derefter fremsætter Udvalget et Forslag, som findes aftrykt i Bemærkningerne til Lovforslaget. Dette Forslag gaar ud paa en umiddelbar Nedsættelse af visse Fragter enten derved, at Rederne stiller Skibene til Disposition til disse lave Fragter, eller, da man erkender, at dette af de tidligere anførte Grunde ikke kan gennemføres, derved, at Rederne betaler for en Del af de Fragter, som maa erlægges til de udenlandske Redere. Man har herved foreslaaet en simpel Ordning, som, hvis den gennemførtes, ikke vilde volde Regeringen nogen Vanskelighed, men som ganske vist til Gengæld paalægger Rederne en Opgave, der frembyder saa enorme Vanskeligheder i sin Gennemførelse, at det ikke kan undre, at Rederne ikke kan paatage sig den. Det forudsætter nemlig en Art Fællesdrift, en Ensartethed og en Samvirken mellem alle Faktorerne i et stort, uensartet Erhverv, som ikke kan tænkes tilvejebragt i en Hast. Resultatet af disse Forhandlinger blev da ogsaa, at Udvalget, Kommissionen og Regeringen erklærede denne Opgave for uløselig. Man giver det ganske vist den Form, at det ikke kan løses uden Redernes frivillige Medvirken, men det vil i Virkeligheden sige, at man ikke er i Stand til at foreskrive Rederne, hvordan Sagen skal ordnes, og da Rederne heller ikke kan foreskrive sig det selv, maa man lade Planen falde. Det er derfor uberettiget at rejse en Vrede imod Rederne, fordi de ikke har kunnet løse den Opgave, man har stillet dem, og som man ikke selv kan løse. Under Forhandlingerne i Prisreguleringskommissionen og i den afgivne Betænkning finder dette ogsaa et klart Udtryk. Betænkningen giver ganske vist Udtryk for den Skuffelse, som Udvalget har følt over ikke selv at kunne løse Opgaven og heller ikke at kunne tvinge Rederne til at løse den, men den erkender, at dermed maa Sagen ogsaa falde. Det havde nok været bedre for Sagens Belysning, om de Indlæg, som Rederne har afgivet til Udvalget, og som paa mange Punkter indeholder en klar Fremstilling af Opgavens Vanskeligheder — Indlæg, som Indenrigsministeren hentydede til i sine Udtalelser ved Lovforslagets Fremsættelse —, havde været forelagte saavel i Prisreguleringskommissionen som ogsaa nu i Rigsdagen.

Det Lovforslag, som nu foreligger for det høje Ting, og om hvilket Indenrigs-